

Arrest

nr. 181 181 van 24 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ADELHOF *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakees staatsburger van Arabisch etnische origine en bent u sjiitisch moslim. U bent geboren in de wijk Al Kamalia, Bagdad op 19.11.1991. U woonde in uw ouderlijk huis in Al Kamalia met uw ouders en zes broers. Uw zus Rehab is getrouwd en woont in de wijk Al Mahtel (Bagdad).

U studeerde uw derde jaar technisch middelbaar onderwijs af in 2011-2012. Tijdens uw laatste studiejaar begon u te werken in een garage waar u werkte aan de carrosserie en het interieur van wagens, de stoelen en het plafond. Zo droeg u geld bij aan het huishouden.

Op 25 februari 2013 opende u met de financiële steun van uw vader een eigen winkel niet ver van de oude garage die toen sloot. U was goed in het vervaardigen van de bekleding van het interieur van wagens, vooral met die van busjes. Uw netwerk van klanten groeide.

Op 5 augustus 2015 kwamen twee mannen gekleed in zwarte broek en zwart hemd naar uw winkel. U was op dat moment aan het werk aan een busje. Zij stelden zich voor als leden van Asa'ib Ahl Al Haq en vroegen u om met hun te werken. Zij hadden iemand nodig om een lederen hoes of overtrek te maken voor hun wagens, zodat de wapens die zij erop plaatsten niet beschadigd zouden raken of vuil zouden worden. U wenste niet deel te nemen aan hun activiteiten maar durfde niet direct te weigeren en zei dat u het druk had. Zij zagen dat u aan de wagen aan het werken was en verlieten uw winkel. U vertelde 's avonds aan uw familie wat er was gebeurd. Uw vader wilde niet dat u met de militie zou meewerken. U wilde dit evenmin.

Op 10 augustus 2015 kwamen deze twee militieleden opnieuw naar uw winkel. U was op dat moment niet aan het werk. Zij vroegen u opnieuw om voor hun te werken. U zei dat u niet kon. Zij vroegen u waarom u dit niet kon. Het was duidelijk dat u op dat moment niet aan het werken was en er ontstond een ruzie. Zij zeiden dat zij u zouden verplichten om mee te werken. U beledigde hen en zei hen dat zij slechts schoenen waren. Zij verlieten vervolgens zonder iets te zeggen uw winkel.

Op 13 augustus was u inkopen aan het doen voor uw winkel in de Shorja wijk in Bagdad, toen u door uw buurman Hassan, die naast het huis van uw ouders woont, gebeld werd. Hij vertelde u dat militieleden u bij uw thuis hadden gezocht. Zij hadden uw broer Hamed gevraagd waar u was en deze had hen gezegd dat zij u met rust moesten laten omdat u niet wilde meewerken. Er was ruzie ontstaan waarop de militieleden uw broer Hamed hadden geslagen. Uw burens hadden hem dan geholpen en naar het Al Kindi ziekenhuis gebracht. Uw buurman Hassan waarschuwde u niet naar huis te komen en u vertrok naar uw zus in de wijk Al Mathel.

U hoorde later dat uw broer een schedelbreuk had opgelopen en dat hij door de politie ondervraagd was in het ziekenhuis maar een klacht tegen onbekenden had ingediend zodat uw familie niet in de problemen zou komen. De klacht werd doorgestuurd naar de rechtbank maar omdat de klacht tegen onbekenden was gericht, werd er geen verder gevolg aan gegeven. Via uw broer Haydar hoorde u eveneens van de burens van uw winkel dat de militieleden voor hun bezoek aan uw ouderlijk huis naar uw winkel waren gekomen en dat ze later waren teruggekomen om de winkel in brand te steken. U verbleef 5 dagen bij uw zus, verliet het huis niet en wachtte op uw broer Haydar, die uw paspoort en geld bracht. Hij had ook een vlucht voor u geboekt. Na uw vertrek uit Irak verhuisde uw familie naar de wijk Al Baladiat.

Op 18.08.2015 vloog u van de luchthaven van Bagdad, Irak naar Ankara in Turkije. U ging van Ankara naar Izmir en uiteindelijk naar Bodrum. U verbleef in totaal 5 dagen in Turkije. U ging vervolgens mee met een jacht naar het Griekse eiland Kos en verbleef er 12 dagen alvorens uw reis door Europa te vervolgen. U kwam op 14 september 2015 aan in België, waar u omwille van de drukte gedwongen werd te wachten tot u op 28 september 2015 asiel kon aanvragen.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: U originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van uw diploma secundair onderwijs, foto's van uw werkplaats, een kopie van een rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw vader, het medisch rapport van uw broer, zijn politieverklaring en het document van de rechtbank en een kopie van het contract van de aankoop van uw winkelpand.

B. Motivering

U verklaarde dat u vreest in Irak te zullen worden vermoord door leden van de Sjiitische militie Asa'ib Ahl Al Haq omdat u weigerde voor hen hoezen voor hun wagens te maken. U bleek echter niet in staat om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u niet aannemelijk maken dat u persoonlijk vervolging zou ervaren omwille van uw werk als bekleeder van auto-interieurs. Zo werd u gevraagd naar de oorzaak waarom uitgerekend u druk zou hebben ondervonden om met deze militie samen te werken, waarop u verklaarde dat u een jonge, sjiitische man was maar toch al veel ervaring had in het vervaardigen van lederen bekleding voor wagens en dat zij wisten dat u zo iets kon. Geconfronteerd met het feit dat er nog mensen moesten zijn in Bagdad die lederen hoezen voor voertuigen kunnen vervaardigen, verklaarde u dat u de enige was die in uw wijk dergelijk werk doet (CGVS p14-15). Het is uiterst opvallend dat u verklaart de enige te zijn die een beschermingshoes voor een auto kan maken, niet alleen omdat u eerder verklaarde dit vak te hebben geleerd in een garage van een andere eigenaar, maar vooral omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Bagdad een functionerende grootstad is met een bevolking van bijna 7 miljoen inwoners en dat ook uw wijk, Al Kamaliya, een dichtbevolkt deel van nieuw-Bagdad uitmaakt (CGVS p5, cfr. infra). Het is dus zeer opmerkelijk dat de Asa'ib Ahl Al Haq militie, die op zoek was naar een persoon om eenvoudige lederen overtrekken voor hun wagens te vervaardigen, binnen uw wijk, laat staan binnen de rest van

Bagdad, zich in dit verband genoodzaakt zou zien om u te dwingen om mee te werken, laat staan dergelijke misdaden te plegen om hun doel te bereiken. Toen u vervolgens gevraagd werd waarom u dan wel problemen had gehad, verklaarde u dat u gewoon pech had gehad en herhaalde u dat u de enige was die dit werk kon uitvoeren (CGVS p14-15). Gelet op uw onlogische verklaringen als zou u de enige persoon zijn die tot dergelijk werk in staat was, moet worden besloten dat u geen geloofwaardige redenen aandroeg om dewelke net u een risico zou lopen op dwang tot medewerking door Asa'ib Ahl Al Haq. U kunt ook niet aannemelijk maken waarom leden van deze militie zoveel tijd en moeite zouden investeren om u te overtuigen en u daarna te vervolgen louter omwille van enkele lederen hoesjes, die ze gemakkelijk elders zouden kunnen verkrijgen. Meer nog, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat de sjiitische milities in Bagdad een grote steun genieten en vele mensen zich vrijwillig bij hen aansluiten, waaruit kan worden afgeleid dat andere personen hen waarschijnlijk met plezier zouden willen helpen, hetgeen uw relaas des te ongeloofwaardiger maakt.

Daarnaast werd u gevraagd of u aan collega's gevraagd had of zij gelijkaardige ervaringen hadden gehad, waarop u verklaarde dat u dit niet gevraagd had. Het feit dat militieleden u op gewelddadige wijze probeerden te dwingen om voor hen te werken maar dat u geen pogingen deed om informatie in te winnen betreffende het risico dat u persoonlijk liep, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Ook verklaarde u dat u niet gehoord had van andere personen die door de milities gedwongen zouden zijn om voor hen te werken (CGVS p14).

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees wordt verder onderuitgehaald door de tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in de verklaringen die u aflegde.

Ook werd u bevraagd wat er tussen uw broer en de militieleden gezegd werd, waarop u verklaarde dat u zelf niet bij het gesprek aanwezig was maar dat u van uw burens gehoord had dat uw broer de militieleden vroeg wat zij van u nodig hadden en dat hij hen vertelde om u met rust te laten. Vervolgens werd u gevraagd wat deze militieleden dan nog tegen uw broer gezegd hadden, waarop u zei dat u dit niet wist, dat u van uw buur hoorde dat zij naar uw huis kwamen om u te zoeken en te vermoorden. U werd gevraagd waarom uw buurman aannam dat de militieleden daar waren om u te vermoorden, waarop u verklaarde dat u dit niet wist maar dat u dacht dat hij dit aannam omdat ze uw broer hadden geslagen. Vervolgens werd u gevraagd of de militieleden ermee bedreigd hadden om u te vermoorden, waarop u aanvankelijk zweeg en vervolgens zei dat u van hen niets had gehoord behalve dat ze uw broer hadden geslagen (CGVS p12). Dit is uiterst opvallend, niet in het minst omdat u bij DVZ verklaarde dat deze militieleden tegen uw broer hadden gezegd dat u een vermoord man zou zijn indien ze u ergens zouden zien en dat u verklaarde dat dit een bedreiging was naar u toe (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaringen geconfronteerd werd, zei u slechts dat u dit niet vermeld had omdat deze militieleden de bedreiging niet direct tegen u hadden geuit, maar ze slechts via uw broer hadden overgebracht (CGVS p12-13). Dergelijk antwoord kan niet volstaan om bovenstaande tegenstrijdigheid op te heffen. Niet alleen omdat u uitgebreid bevraagd werd over wat de militieleden tegen uw broer gezegd hadden en wat uw buurman Hassan hierover vertelde, maar ook omdat u tijdens uw verklaringen bij DVZ de woorden van de militieleden letterlijk citeerde (CGVS p12 en DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien moet worden opgemerkt dat de verklaring dat u een vermoord man zou zijn, een persoonlijke doodsbreiging is, zoals u zelf ook aanhaalde (CGVS vragenlijst, vraag 3.5), en dat deze aan de kern van uw asielrelaas raakt. Het feit dat u tijdens uw gehoor geen verklaringen meer aflegde over deze doodsbreiging, werpt verdere twijfel op uw asielrelaas. Ook verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u tijdens uw eerste ontmoeting met de militieleden zei dat u niet voor de militieleden kon werken omdat u het te druk had. U verklaarde dat zij zagen dat u aan een wagen aan het werken was, zagen dat u de waarheid sprak en weer vertrokken zonder nog iets te zeggen. Ook werd u gevraagd of zij u een bepaalde tijd gaven om u te bedenken, dan wel of u zelf bedentijd gevraagd had. Op beide vragen antwoordde u negatief (CGVS p10). Dit is uiterst opvallend, aangezien u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u hen had gevraagd om even tijd te krijgen om over hun aanbod na te denken (DVZ vragenlijst, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u dit niet had gezegd en dat u enkel gezegd had dat u bezig was met ander werk (CGVS p10). Het louter vasthouden aan één versie van dergelijke ongerijmdheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast werd u gevraagd of u vandaag de dag nog bedreigd wordt in Bagdad, waarop u zei dat u niet wist of deze bedreiging van de militieleden tegen u vandaag de dag nog geldig is maar dat uw familieleden beschadigd zullen worden als zij naar uw winkel teruggaan. Gevraagd hoe u dit wist, verklaarde u dat uw broers dit via vrienden gehoord hebben. Toen u vervolgens gevraagd werd wanneer u dit te weten kwam, verklaarde u dat u niet wist in welke maand het was (CGVS p15-16). Het is uiterst opvallend dat u niet in staat was zich te herinneren wanneer u hoorde dat uw familie nog bedreigd werd in Irak, aangezien dergelijke bedreiging aan de kern van uw asielrelaas raakt.

Het feit dat uw broers omwille van uw problemen nog gevaar lopen, vormt namelijk een goede indicatie van het persoonlijke risico dat u zou lopen bij terugkeer naar Irak. Bovendien verklaarde u zelf dat uw familie verhuisd was en in hun nieuwe wijk geen problemen meer had ervaren (CGVS p16).

Ook verklaarde u dat de militieleden uw broer Hamed hadden geslagen en u legde een medisch document van uw broer neer. Betreffende dit medisch document dat uw broer neerlegde, moet worden opgemerkt dat dit document weliswaar melding maakt van verwondingen aan het hoofd en het sleutelbeen, maar dat onmogelijk met zekerheid vastgesteld kan worden dat deze verwondingen verband houden met de door u verklaarde feiten. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden. De documenten die u neerlegde kunnen bijgevolg slechts ondersteuning bieden aan uw relaas indien aan dit relaas op zich geloof gehecht kan worden, hetgeen om bovenstaande redenen niet het geval is. Dit geldt eveneens voor de door u neergelegde politiedocumenten.

De overige, door u neergelegde documenten (identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kopie van diploma, foto's van uw, kopie van rantsoenkaart, kopie van woonkaart vader, en kopie van contract aankoop van winkelpand) kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij tonen weliswaar uw identiteit en profiel als automechanicus aan maar vormen geen enkel bewijs voor de door u aangehaalde feiten. Ook de foto van de verbrande ruimte kan onmogelijk een bewijs vormen voor de problemen die u verklaarde te hebben ervaren. Deze foto toont namelijk geenszins aan dat de verbrande ruimte uw garage is, noch wanneer of op welke wijze deze verbrande. De andere twee foto's die u neerlegde, van uw garage en een bewerkte wagen, vormen evenmin een bewijs voor de door u verklaarde problemen.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u persoonlijk vervolging vrezen zoals gedefinieerd door de conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats.

Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Waar het merkwaardig geacht wordt dat uitgerekend hij werd aangesproken, voert verzoeker aan:

“Dit is evident een vraag die verzoeker niet kan beantwoorden. Verzoeker verduidelijkte dat hij de enige garagist is in zijn wijk en hij vermoedelijk ook 'malchange' heeft gehad. Waarom hij en niemand anders is een vraag die moeilijk te beantwoorden is. Echter éénmaal de vraag tot medewerking gesteld wordt door milities, worden ze niet graag afgewezen. Verzoeker heeft reeds geduid dat hij de enige garagist was in zijn wijk en meer specifiek dat hij gespecialiseerd was in het bekleden van de stoelen. Het commissariaat -generaal vindt dit geen afdoende verklaring, omdat verzoeker verklaard heeft dat hij het vak geleerd heeft in een garage in zijn wijk. Dit is correct, maar het commissariaat-generaal negeert het feit dat deze garagist op pensioen is gegaan. Verzoeker is pas zijn eigen garage begonnen op het moment dat de garage waar hij zijn opleiding genoten heeft, sloot. Dat het commissariaat-generaal hiervan op de hoogte is, blijkt trouwens al uit het feitenrelaas van de beslissing zelf. Bijgevolg heeft verzoeker wel een gegronde reden aangegeven. Verder stelt de beslissing dat Bagdad een functionerende grootstad is met 7 miljoen mensen en de milities toch andere garages konden aanspreken. Echter zijn militieleden meestal wijkgebonden en is het bijgevolg logisch dat zij zich richten tót de garage in de buurt. De vervolgingsvrees van verzoeker is niet zo onlogisch als de commissaris-generaal tracht uit te schijnen.”

Omtrent het verwijt dat hij geen navraag deed naar collega's met vergelijkbare problemen, stelt verzoeker:

“Vooreerst dient nogmaals benadrukt te worden dat verzoeker de enige garagist is in zijn wijk en bijgevolg geen collega's heeft. Verder heeft verzoeker niemand ingelicht omtrent zijn problemen, behalve zijn familie. Het is immers in de huidige situatie in Bagdad niet evident om te weten wie sympathieën heeft voor milities en wie niet. Door met andere mensen erover te spreken, loopt men het risico dat je een sympathisant aanspreekt. Verzoeker had geen idee wie hij kon vertrouwen en wie niet. Bijgevolg is het niet vreemd dat verzoeker niet bij vreemden is gaan luisteren of zij problemen kennen. Integendeel. Het staft juist dat verzoeker een gegronde en diepgewortelde vrees heeft”

Aangaande de doodsb bedreigingen tijdens het gesprek met zijn broer, doet verzoeker gelden:

“Verzoeker heeft vooreerst duidelijk verklaard dat hij niet bij het 'gesprek' tussen zijn broer en de milities aanwezig was. Verzoeker werd via de burens opgebeld om te zeggen dat de milities in zijn ouderlijk huis aanwezig waren en zijn broer geslagen hadden. De burens informeerden verzoeker toen als volgt: 'kom niet naar huis, want de milities gaan je vermoorden'. Het enige wat de burens hadden opgevangen was dat de broer van verzoeker aan de milities vroeg: 'wat willen jullie van Muthana, laat hem met rust'. Er ontstond ene ruzie waarbij de broer van verzoeker geslagen werd en een schedelbreuk opliep. Zij waren terecht ongerust en hadden bijgevolg verzoeker gecontacteerd. Verzoeker wist toen nog niet dat er ook een letterlijke doodsb bedreiging was geweest door de milities. Dit heeft hij pas later vernomen, toen hij ook zelf met zijn broer heeft kunnen bellen. Hij heeft pas in België heeft verzoeker via één van zijn broers vernomen dat de milities gezegd letterlijk gezegd hadden dat als ze verzoeker zouden aantreffen, hij een dood man zou zijn. Verzoeker heeft nooit anders verklaard. Bij DVZ heeft hij gedurende zijn kort interview reeds aangehaald dat er een doodsb bedreiging geuit was.

Op het niveau van het CGVS werden de vragen veel meer in détail gesteld en heeft verzoeker getracht een onderscheid te maken tussen de bedreigingen die direct aan hem geuit zijn, diegene die via zijn broer geuit zijn en de informatie die hij op verschillende momenten en via verschillende kanalen heeft verkregen.

Dit blijkt trouwens ook duidelijk uit het gehoorverslag.

(...)

Verzoeker haalt duidelijk aan dat hij via de buurman vernam dat hij niet naar huis mocht komen, omdat hij mogelijk zou gedood worden.

Verzoeker verduidelijkt onmiddellijk dat zijn buurman, de heer Hassan nooit direct een doodsb bedreiging gehoord had, maar dit vermoede, omdat ze de broer zelfs zo gewelddadig aanpakten.

Pas later heeft hij via een broer vernomen dat er ook effectieve doodsbedreiging is geweest. Verzoeker heeft onmiddellijk verduidelijkt dat -op het moment van het incident- de buurman hem gezegd heeft dat de milities hem zouden vermoorden, maar dat dit toen nog een assumptie was van de buurman.

Pas na zijn vlucht heeft hij vernomen dat er ook een effectieve bedreiging is geweest.

Dit blijkt ook duidelijk uit het CGVS-verslag.

Verzoeker heeft tijdens het CGVS de vraag 'ofze letterlijk gezegd hebben dat u gingen vermoorden?' begrepen in de zin of hij ook rechtstreeks zelf bedreigd werd met de dood. Hij verduidelijkt dit ook nog gedurende zijn interview.

Er valt dan ook niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal meent dat er een tegenstrijdigheid is vastgesteld."

Betreffende zijn eerste ontmoeting met de militieleden, voert verzoeker aan:

"De eerste maal dat verzoeker gevraagd werd om te werken voor de militie, kon verzoeker de militie afschepen met het excuus dat hij het actueel te druk had.

Dit was zelfsgheen leugen, maareen rechtvaardiging die in hoofde van verzoeker tijd creëerde bij de militie.

Dit heeft verzoeker ook zo verklaard bij DVZ. Verzoeker heeft nooit expliciet gevraagd om tijd te krijgen om over het voorstel na te denken. Verzoeker heeft bij DVZ-net zoals op het CGVS-verklaard dat hij na de eerste aanraking met de milities tijd wist te creëren door zijn 'smoes'.

Gedurende het kort interview, moet dit verkeerdelijk geïnterpreteerd zijn als dat verzoeker expliciet tijd gevraagd heeft. Het feit dat verzoeker geen tijd had om de werken uit te voeren en hij zo tijd heeft gecreëerd bij de militie, moet foutief geïnterpreteerd of genoteerd zijn op het niveau van DVZ.

Echter is verzoeker steeds eenduidig geweest en heeft hij dit ook nog eens verduidelijkt bij het CGVS.

In het gehoorverslag staat het volgende:

(...)"

Voorts betoogt verzoeker:

"De laatste vermeende vaagheid heeft betrekking op de actuele vrees van verzoeker.

Verzoeker werd door de commissaris-generaal gevraagd of de bedreiging actueel nog geldig is.

Verzoeker kon hier geen uitsluitel om geven, maar hij vernam wel dat zijn familie afgeraden weren om nog naar de garage te gaan.

Na de problemen van verzoeker met de militieleden en de problemen die de familieleden hier ten gevolge van ondervonden, zijn zij naar een andere wijk verhuisd.

De familieleden zijn nog steeds niet teruggedaan naar de garage en werden door kennissen uit de oude wijk erop gewezen dat zij dit ook beter niet doen.

De familieleden hadden deze intentie ook niet, omdat ze nog steeds schrik heb.

Het commissariaat-generaal verwijt verzoeker dat hij niet meer weet wanneer hij vernam dat zijn familie nog steeds niet naar de garage durft te gaan.

Dit is echter kennelijk onredelijk. Gedurende zijn verblijf in België heeft verzoeker meermaals contact gehad met zijn familie.

Gedurende een van deze gesprekken werd hem verteld dat kennissen van de familie hen hadden afgeraden naar de garage te gaan, omdat zij daar nog steeds het risico lopen benaderd te worden door de milities.

Verzoeker weet dat hij dit vernam in de eerste maanden sinds zijn verblijf in België en hij reeds in het centrum was, maar hij niet meer weet in welk telefoongesprek zijn familie hem dit vertelde. Dit is evident niet abnormaal.

Verzoeker was reeds op de hoogte van de vrees die zijn familie had en de bijhorende verhuis. Het ogenblik dat zij berichtten dat anderen hen geïnformeerd hadden dat dit terecht bleek is niet een dermate ingrijpend telefoongesprek geweest, dat verzoeker nog de datum van het telefoongesprek kan geven.

Wat de commissaris-generaal eist, is kennelijk onredelijk."

Verzoeker vestigt vervolgens de nadruk op de neergelegde documenten. Over het medische attest, stelt hij in dit kader:

"Verzoeker heeft eenduidige verklaringen afgelegd omtrent wat er gebeurd is met de broer. Hij kan dit onderbouwen aan de hand van medische attesten.

Het loutere feit dat er niet met zekerheid kan vastgesteld worden of de verwondingen van de broer verband houden met de verklaarde feiten, is geen voldoende motivering van de commissaris-generaal.

Immers eist de commissaris-generaal nu een bewijs dat onmogelijk kan geleverd worden. Geen enkel medisch verslag kan met zekerheid de oorzaak of de bijhorende omstandigheden van de verwondingen attesteren.

Bovendien impliceert, indien we de redenering van het commissariaat-generaal doorstreken, dat bijna geen enkel bewijsstuk nog aanvaard kan worden in een asielprocedure.

Immers eist het commissariaat-generaal onmogelijke bewijzen en houdt ze geen rekening met de bewijsstukken die een asielzoeker wel kan voorleggen.

Op zijn minst vormt het medisch attest een begin van bewijs.

b)

De te meer nu blijkt dat het medisch verslag gepaard gaat met een klacht bij de politie.

Gedurende de periode waarbij de broer van verzoeker in het ziekenhuis lag, heeft hij ten gevolge van de verwondingen een klacht neergelegd.

Ook dit dient in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van het causaal verband tussen de feiten en de verwondingen.

b)

Louter beweren dat bepaalde stukken geen bewijswaarde hebben omdat algemene informatie omtrent het afleveren van soortgelijke stukken aantoonde dat ze mogelijks vals zouden zijn, volstaat niet opdat asielinstanties aan de op hun rustende plicht van zorgvuldig onderzoek zouden voldoen. Stukken waarvan de erin vermelde gegevens 'verifieerbaar' zijn, dienen ook effectief en in concreto aan een rigoureuus onderzoek onderworpen worden.

Verzoeker kan in casu dienstig verwijzen naar het arrest Singh. België werd hier veroordeeld voor de schending van artikelen 13 en 3 van het EVRM wegens een tekortkoming van de asielinstanties aan hun onderzoeksplicht precies omdat ze louter op basis van de mogelijkheid van vervalsing van een stuk weigeren er ook maar enige bewijswaarde aan toe te kennen:

(...)

M.a.w. het deel van de gedeelde bewijsplicht dat op de asielinstanties rust, is niet voldaan door zich eenvoudigweg te baseren op erg algemene overwegingen i.v.m. corruptie bij het verkrijgen van documenten in Bagdad.

Het voorgelegde stuk betreft een medisch document met verschillende verifieerbare referenties. Er kan nagegaan worden in welk ziekenhuis betrokkene is opgenomen, wanneer en dergelijke.

Dit zijn ontegensprekelijk vele referenties die toelaten de stukken op hun authenticiteit te verifiëren en het behoort, zoals uiteengezet, de asielinstanties toe om dit ook effectief te doen ter vervulling van de op hen rustende onderzoeksplicht.

Hetzelfde geldt voor de klacht van de politie."

Inzake de overige documenten, vindt verzoeker de bestreden beslissing uiterst summier. Hij stelt:

"Verzoeker zijn problemen houden verband met het feit dat hij auto-mechanicus/garagist is.

Verzoeker kan dit ook staven en toch meent de commissaris-generaal dat de stukken geen bewijs vormen van de aangehaalde feiten.

Verzoeker kon zelfs een foto voorleggen van zijn verbrande garage, maar opnieuw gaat het commissariaat-generaal voorbij aan dit bewijsstuk.

Verzoeker toont foto's van hetzelfde gebouw in een goede staat en verbrandde staat aan. Bovendien kon verzoeker de nodige duiding geven bij de foto's en vormen zij op zijn minst het begin van het bewijs.

Opnieuw eist de commissaris-generaal het onmogelijke door te eisen dat verzoeker een sluitend bewijs moet voorleggen dat de verbrande garage van hem is.

d)

Louter ter vollediging moet opgemerkt dat het verzoeker een veelheid aan bewijzen heeft voorgelegd (EN identiteitsdocumenten, EN diploma's en foto's, EN medische attesten, EN aankoopcontracten van de garage).

Het valt dan ook niet te begrijpen dat de commissaris-generaal niet naar het algehele plaatje kijkt, maar bij elk individueel stuk meent dat het geen sluitend bewijs vormt."

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipt in dit kader vooreerst aan dat zijn herkomst van Bagdad niet wordt betwist.

UNHCR heeft in de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014 de situatie in Irak als een intern gewapend conflict gekwalificeerd. Het CGVS betwist niet dat er in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wijst op de inhoud van de bestreden beslissing en van de informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de situatie verslechtert en het geweld toeneemt. Bagdad is het werkterrein van IS. IS viseert voornamelijk sjiitische wijken en sjiitische burgers. Het risico is voor verzoeker bijgevolg extra groot.

Over het doorgaan van het openbare leven, betoogt verzoeker:

“De afwezigheid van een openbaar leven is geen vereiste om te kunnen spreken van een 'ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld' conform artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit is een bijkomende voorwaarde die het Commissariaat-generaal toevoegt aan de beoordeling van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien dient vastgesteld dat het dagelijks publieke leven nooit is gestopt, zelfs niet in de meest gewelddadige periode van 2006 en 2007.

Huidig argument raakt bijgevolg kant noch wal om te motiveren dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming.

In 2014 en begin 2015 voerde het Commissariaat-generaal het algemeen beleid waarbij personen afkomstig van Bagdad asiel aanvroegen, wel in aanmerking kwamen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Toen vormde de verderzetting van het dagelijks leven geen enkel bezwaar voor het toekennen van de subsidiaire bescherming.

De bocht van 180 graden in het beleid van de Commissaris-generaal en de volledige willekeur die hierbij aan te pas lijkt te komen, is evident kennelijk strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Zonder enige verandering in de situatie meent de Commissaris-generaal dat dit nu plots een element vormt om te stellen dat er geen nood is aan de subsidiaire bescherming.

Indien de Commissaris-generaal meent dat er toch een verandering in Bagdad aanwezig is, die ook de verandering in haar beleid rechtvaardigt, dient ze dit uitgebreid te motiveren.”

Betreffende de vluchtelingenstroom in Bagdad, doet verzoeker gelden:

“De verzoekers stellen zich de vraag waarom de Commissaris-generaal de gevolgtrekking maakt dat er geen nood is aan subsidiaire bescherming, omdat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen.

Immers blijkt juist dat ook de toestroom aan intern ontheemden voor bijkomende problemen zorgen en hieruit onmogelijk kan afgeleid worden dat er geen nood zou zijn aan subsidiaire bescherming.”

Verzoeker verwijst naar en citeert uit het ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015. Tevens geeft hij een overzicht van aanslagen die in Bagdad plaatsvonden in de periode van februari 2016 tot en met juli 2016. Het CGVS hanteert een te beperkte omschrijving voor de aanslagengolf. Bovendien beperkt de informatie van het CGVS zich tot de maanden april en mei 2016, waardoor voorbij gegaan wordt aan de ruimere aanslagengolf die nog steeds aanhoudt.

Verzoeker haalt cijfers aan van de website “*Iraq Body Count*”. Tevens wijst hij op een bijdrage volgens dewelke Irak en Bagdad het gevaarlijkste land, respectievelijk de gevaarlijkste stad ter wereld zijn.

“Dat de veiligheidssituatie in Bagdad fluctuerend is en actueel nog zeer gevaarlijk, blijkt uit het feit dat op 30 april 2016 de noodtoestand werd afgekondigd voor Bagdad door de Iraakse autoriteiten.”

Volgens verzoeker is het duidelijk dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een selectie van krantenartikelen omtrent aanslagen in Bagdad bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2. Verweerder legt op 8 december 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en de "UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016".

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van de problemen die hij met Asaeb Ahl al Haq (AAH) kende ten gevolge van zijn weigering om voor hen te werken.

Verzoeker legde echter tegenstrijdige verklaringen af over zijn eerste ontmoeting met de leden van AAH en zijn reactie op hun tijdens deze ontmoeting geuite vraag tot samenwerking. Omtrent zijn reactie op hun vraag, verklaarde hij in de vragenlijst van het CGVS: *"Ik heb dit niet onmiddellijk geweigerd, en ik vroeg hen om even tijd te krijgen om er over na te denken"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij slechts zou hebben aangegeven dat hij bezig was met ander werk, dat hij hoopte dat zij zo niet zouden terugkeren en dat hem geen tijd werd geboden om na te denken (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8, 10). Dat zijn verklaringen in de vragenlijst verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd of genoteerd, kan gelet op de duidelijke aard van voormelde gezegden niet worden aangenomen. Dit geldt des te meer nu verzoeker deze verklaringen ondertekende voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Arabisch en uitdrukkelijk bevestigde dat de in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst).

Verder legde verzoeker onaannemelijke verklaringen af over zijn tweede ontmoeting met de leden van AAH. Hoewel hij wist dat zij behoorden tot voormelde, machtige militie en hoewel hij daarom tijdens de eerste ontmoeting niet durfde weigeren, zou hij hen tijdens hun tweede ontmoeting namelijk hebben uitgescholden en uitgedaagd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10-11). Dat hij niet enkel botweg en zonder geldige reden samenwerking zou hebben geweigerd doch tevens de leden van AAH zou hebben uitgescholden en uitgedaagd, is hoegenaamd niet geloofwaardig. Gelet op de kwalijke reputatie van voormelde militie, is het evenmin geloofwaardig dat deze leden dit op dat moment zonder meer zouden hebben aanvaard en gewoon zouden zijn vertrokken.

Verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over het incident dat nadien zou hebben plaatsgevonden en waarvan zijn broer slachtoffer werd. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan dat zijn belagers aan zijn broer te kennen gaven dat zij hem zouden doden waar hij verklaarde: *"Ze zeiden tegen mijn broer Hamed, dat als ze me ergens zouden zien ik een vermoord man was, het was een bedreiging naar mij toe"* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, nr.3.5.). Hoewel hem bij het CGVS meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd naar hetgeen de militieleden precies tegen zijn broer zeiden, maakte verzoeker bij het CGVS echter nergens enige melding van doodsbedreigingen aan zijn adres. Hij vermeldde dit zelfs niet wanneer diverse keren expliciet werd gevraagd of de militieleden ermee hadden bedreigd om hem te vermoorden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12). Slechts nadat hij werd geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, beweerde hij dat hij van zijn broer zou hebben vernomen dat de militieleden aan zijn broer meedeelden dat zij verzoeker zouden doden. Dat hij dit, zoals hij herhaalt in het onderhavige verzoekschrift, slechts later en via zijn broer zou hebben vernomen, vormt voor het voorgaande geenszins een afdoende verklaring.

Ook in dit geval kon namelijk worden verwacht dat hij hiervan melding zou hebben gemaakt in het kader van de voormelde vraagstelling tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verzoeker legde blijkens de stukken van het dossier daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de buur of burens die hem inlichtten over het incident met zijn broer. In de vragenlijst verklaarde hij: *“Een van de burens Abu Ali Abu Ahmed verwittigde me dat mijn broer zwaar geslagen was op het hoofd, en bracht hem naar het ziekenhuis (...)”* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij over het incident werd verwittigd door een zekere Hassan. Tevens gaf hij aan: *“Onze burens zij Abou Ahmed en het huis van Abou Ali. Zij hebben hem naar het ziekenhuis gebracht maar Hassan heeft mij gebeld”*. Ook later tijdens het gehoor gaf verzoeker nog meermaals aan dat het een zekere Hassan was die hem inlichtte over het incident (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12).

De voormelde vaststellingen hebben stuk voor stuk betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas. Zij volstaan om te besluiten dat aan dit relaas niet het minste geloof kan worden gehecht. Kritiek op de overige, overtollige motieven inzake verzoekers verklaringen dienaangaande, kan op zich dan ook niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

De neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven kunnen herstellen (administratief dossier, map ‘documenten’).

De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de rantsoenkaart, de woonstkaart, het diploma, de foto's van zijn werk en het contract kunnen hoogstens een aanwijzing vormen voor verzoekers identiteit, herkomst en beroepsactiviteiten. Zij vormen echter geen bewijs voor de aangevoerde feiten.

Uit de foto van een verbande ruimte kan niet worden afgeleid dat het verzoekers garage betreft. Hoe dan ook kan uit deze foto niet worden afgeleid wanneer, op welke wijze of in welke omstandigheden deze ruimte zou zijn uitgebrand. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat dit zou zijn geschied in het kader van de door verzoeker geschetste, hoger ongeloofwaardig bevonden problemen.

Het medisch attest, het politieel document en het document van de rechtbank worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare, afgedrukte kopieën (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2; vragenlijst, nr.3.5.; map ‘documenten’). Verder dient te worden opgemerkt dat zulke documenten op zich geenszins volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit geldt ten aanzien van de *in casu* neergelegde documenten nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat er in Irak met de voormelde documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij, zowel binnen Irak als daarbuiten, eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat aan de voornoemde stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Verzoeker tracht tot slot nog te laten uitschijnen dat hij in Bagdad als sjiit zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Waar uit zowel de door verzoeker aangebrachte en geciteerde, de door verweerder neergelegde als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt dat IS in Bagdad gewelddaden pleegt en daarbij voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad viseert, dient echter te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor sjiieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij sjiit is zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, *A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verweerder en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zowel deze aangereikt door verzoeker en verweerder als deze opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document 'vrijwillige terugkeer' in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden.

Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker het CGVS in het kader van het voorgaande verwijt dat niet gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog zou beroepen op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS